

Livet efter døden

Livet efter døden

"Hvis et menneske dør, skal det da leve igen?"

Job 14:14

Intet emne er mere spændende og universelt interessant end muligheden for liv efter døden. Det skyldes, at døden i sig selv er så universel, og at alle rationelt tænkende mennesker ønsker at leve. Under normale omstændigheder ønsker ingen at dø, men alle er klar over, at så vidt menneskets forudseenhed rækker, venter døden på alle medlemmer af menneskeheden. Spørgsmålet om, hvorvidt der er liv efter døden, ligger derfor i alles hjerter og på manges læber.

Mænd og kvinder gennem alle tider har i deres frustration over deres kæres død og i visheden om deres egen endelige undergang før døden udtænkt alle mulige filosofier i et forsøg på at berolige deres frygt og benægte virkeligheden af det, der er så tragisk virkeligt. De har forsøgt at tro, at døden ikke er, hvad den ser ud til at være, at den ikke er en fjende, men en ven, et middel, hvorved mennesker træder ind i et andet og mere sublimt liv.

Gang på gang er spørgsmålene blevet stillet, både af de lærde og de uvidende: Hvor er de døde? Hvad sker der egentlig, når et menneske dør? Er de døde mere levende end de levende? For tusinder af år siden spurgte profeten Job: "Når et menneske dør, vil det da leve igen?" (Job 14:14). Således talte Guds profet på vegne af utallige millioner, der har sørget over tabet af deres kære, og som selv, i lighed med hele menneskeheden, har frygtet den uundgåelige død.

Job havde en personlig og vital interesse i svaret på sit spørgsmål: "Når et menneske dør, vil det da leve igen?" for han havde netop bedt Gud om at lade ham dø. Job var ikke træt af at leve, men var så udmattet af lidelse, at han spekulerede på, om livet under sådanne omstændigheder var værd at leve.

Jakob skrev: "I har hørt om Jobs tålmodighed." (Jakob 5:11). Job havde brug for tålmodighed, for Gud havde tilladt, at der kom uhyre svære ulykker over ham. Hans flokke, hans hjerde og hans familie blev alle ødelagt. Han mistede sit helbred og blev ramt af en modbydelig hudsygdom, der dækkede hele hans krop. Til sidst vendte hans kone sig mod ham og sagde: "Forband Gud og dø!" Job 2:9

Job havde imidlertid ikke til hensigt at forbande Gud. Han stolede på Gud, selvom han ikke forstod, hvorfor han måtte lide så meget. Det er forståeligt, at han søgte befrielse fra lidelsen, hvis det var Guds vilje, så han bad: "Å, at du ville skjule mig i graven, at du ville holde mig hemmelig, indtil din vrede er forbi, at du ville fastsætte en tid for mig og huske mig!" Job 14:13

Efter at have bedt Gud om at lade ham dø, overvejede Job, hvad det ville betyde, hvis Gud besvarede hans bøn og lod ham dø. Så spurgte han: "Hvis et menneske dør, vil det da leve igen?" Job talte ud fra sin egen erfaring og sine egne følelser, men som Guds profet var hans ord guddommeligt inspirerede, så vi ved, at han formulerede spørgsmålet om livet efter døden på en måde, der er i overensstemmelse med sandheden i Guds ord om emnet.

Det er derfor vigtigt at bemærke, at Job ikke spurgte: "Hvis et menneske dør, er det så mere levende end nogensinde?" Han spurgte heller ikke: "Hvis et menneske dør, betyder det så, at det blot er flyttet ind i et andet rum, eller er kommet i himlen eller til et sted, hvor der er pinsler?" Job vidste, at når et menneske dør, er det dødt, så det spørgsmål, han

stillede, var: "Hvis et menneske dør, vil det så leve igen?"

Således bliver vi opmærksomme på den store grundlæggende sandhed i Bibelen, at livet efter døden afhænger af de dødes genoplivning, deres opvågning. Der er håb om liv efter døden, ikke fordi der ikke er nogen død, men fordi Gud har lovet at bruge sin mægtige kraft til at genoplive de døde. Job vidste, at hvis han fik lov til at dø for at undslippe yderligere lidelse, ville Gud senere genoplive ham, for han sagde videre: "Alle mine dage vil jeg vente (i døden), indtil min forandring (fra død til liv) kommer. Du vil kalde, og jeg vil svare dig: Du vil have lyst til det værk, dine hænder har udført." Job 14:14,15

Håbet om opstandelsen

Jobs bekræftelse af, at Gud på sin egen tid ville kalde ham ud af døden, er i fuld overensstemmelse med hele Guds ords vidnesbyrd om livet efter døden. Det er dette håb om opstandelsen, der fremgår så klart og med en så trøstende forsikring i Det Nye Testamente.

Apostelen Paulus skrev: "Da døden kom ved en mand, kom også de dødes opstandelse ved en mand." (1 Korinther 15:21). De to "mænd", der henvises til i

denne tekst, er Adam og Jesus. Adam overtrådte den guddommelige lov og påførte sig selv og sine efterkommere dødsstraffen. Jesus tog syndernes plads i døden og gjorde det dermed muligt for det syndige adamiske slægt at blive befriet fra døden ved hjælp af en opstandelse. Det var dette, Paulus mente, da han skrev: "Syndens løn er døden, men Guds gave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre." Romerbrevet 6:23

De dødes opstandelse er så afgørende for sikkerheden om livet efter døden, at apostlen Paulus, da han skrev om de kristne, understregede, at hvis der ikke er nogen opstandelse, så er "også de, der er sovet ind i Kristus, fortabte" (1 Korintherbrev 15:18). Det betyder ganske enkelt, at hvis der ikke er nogen opstandelse, så går selv de, der nu tror på Kristus og følger i hans fodspor, fortabt i døden.

Hvorfor denne forvirring?

Da Bibelen så tydeligt lærer, at håbet om livet efter døden er baseret på Guds løfter om at genoplive de døde i opstandelsen, opstår spørgsmålet naturligt, hvorfor så mange af dem, der bekender sig til at tro på Bibelens lære, er forvirrede om dette emne. Grundlaget for denne forvirring stammer fra Edens have.

Gud sagde til Adam: "Af træet til kundskab om godt og ondt skal du ikke spise, for den dag du spiser deraf, skal du visselig dø." (1. Mosebog 2:17). Senere spurgte Satan, der talte gennem slangen, Eva om dette og sagde: "Har Gud virkelig sagt, at I ikke må spise af alle træer i haven?" (1. Mosebog 3:1). Eva bekræftede, hvad Gud havde sagt, herunder hans udtalelse om, at døden ville være straffen for ulydighed. vers 2,3

Da svarede Satan Eva og sagde: "I bliver slet ikke døde." (1 Mosebog 3:4). Dette var en benægtelse af, hvad Skaberen havde sagt. I virkeligheden beskyldte Satan Gud for at lyve, da han sagde, at døden ville være straffen for ulydighed. Muligvis troede Satan, at han på en eller anden måde kunne forhindre Guds plan om at påføre mennesket dødsstraf. Hvis det var tilfældet, opdagede han snart, at det var forgæves, for menneskeheden begyndte at dø.

Satan indrømmede imidlertid ikke, at han havde taget fejl. I stedet begyndte han gennem menneskelige agenter at sprede propaganda om, at døden ikke er, hvad den ser ud til at være, at der i virkeligheden ikke findes nogen død. I det omfang han kunne få folk til at tro på dette, ville han bevise, at han talte sandt, da han sagde til moder Eva: "I

skal slet ikke dø, I vil kun synes at dø, og når I synes at dø, vil I i virkeligheden være mere levende end nogensinde."

For dem, der har tillid til Guds ord, vil det ikke være svært at afgøre, hvilken af de to udsagn, der blev fremsat i Edens have, der skal accepteres. Det var Skaberen, der erklærede: "Den dag, du spiser deraf, skal du dø", og vi ved, at Gud talte sandt. Det var Satan, der sagde: "I skal ikke dø", og vi ved, at han ikke talte sandt. Jesus sagde om Satan: "Han er en løgner og løgnens fader." Johannes 8:44

Satan er ikke kun en løgner, men som Jesus erklærede, er han "løgnens fader". Med andre ord var Satan ophavsmand til den første løgn, og det var den mest ødelæggende og vidtrækkende løgn, der nogensinde er blevet fortalt. Denne usandhed, der stammer fra Edens Have, har forvrænget sandheden om døden i sindet hos mennesker i alle nationer og religioner, mens sandheden, som udtrykt af Gud i udsagnet: "Du skal helt sikkert dø", kun er blevet troet af relativt få.

Den falske påstand om en "separat enhed"

Det har været åbenbart for alle, at menneskekroppen dør. Satan vidste, at han ikke

kunne bedrage mennesker om dette, så han begyndte at sprede forestillingen om, at der findes noget i menneskekroppen, som er adskilt fra kroppen, en enhed, der undslipper kroppen, når den dør, og fortsætter med at leve. I såkaldt kristen iske kredse betegnes dette udefinerbare noget som den "udødelige sjæl".

De gamle egyptere holdt fast ved denne opfattelse. Den blev senere overtaget af græske filosoffer, og efter at apostlene sov ind i døden, blev den indført i den kristne kirke af hedenske filosoffer. Selvom den er beskrevet på forskellige måder, har denne teori om, at der er noget i mennesket, der ikke kan dø, og at der derfor ikke er nogen død, været den almindelige tro hos alle hedenske religiøse.

Bibelen viser, at den var udbredt blandt hedningerne i kong Salomos dage, og vi ser, at han bekæmper denne vildfarelse med sandheden. Han skrev: "Det, der rammer menneskenes børn, rammer også dyrene; det samme rammer dem alle: som den ene dør, så dør den anden; ja, de har alle ét åndedrag, så mennesket ikke har noget forrang for dyret, for alt er tomhed. Alle går til ét sted; alle er af jord, og alle vender tilbage til jorden. Hvem kender (eller hvem kan bevise) menneskets ånd, der stiger opad, og dyrets ånd, der stiger nedad til jorden?" Prædikerens 3:19-21

Hvor klart Salomo fastslår Guds sandhed og bekræfter, at mennesket og dyret er ens i døden, at de alle har ét åndedrag eller én "ånd", som det samme hebraiske ord oversættes i vers 21. Efter at have fremlagt sandheden på denne måde, spørger han, hvem der kan bevise det modsatte. Han vidste tydeligvis, at de omgivende hedenske nationer troede noget andet, at de holdt fast ved Satans løgn om, at der ikke er nogen død, at mens kroppen dør, er der en "ånd", der stiger "opad" og fortsætter med at leve. Men dette, viser Salomo, er ikke sandt. Han siger snarere, at i døden er mennesker og dyr ens. Menneskets overlegenhed over dyrene ligger i, at Gud har lovet at genoplive døde mennesker ved opstandelsen, men ikke har lovet at gøre dette for de lavere dyr.

Ingen "udødelige sjæle"

Udtrykket "udødelig sjæl" forekommer ikke i Bibelen, og Bibelen lærer ikke engang i fjerneste forstand, at der findes en "separat enhed", der bor i menneskekroppen og flygter for at leve et andet sted, når kroppen dør. Ordet "sjæl" bruges første gang i Bibelen i 1 Mosebog 2:7. Her fortælles det, at Gud skabte mennesket af jordens støv, blæste livets ånde ind i hans næsebor, og mennesket "blev en levende sjæl".

En "levende sjæl" er simpelthen et levende væsen eller et levende væsen, som, som denne tekst afslører, er resultatet af foreningen af livsånden med organismen eller kroppen. Kroppen er ikke sjælen. Livsånden er ikke den u e sjæl. Det er, når livsånden gennem guddommelig nåde og kraft giver kroppen liv, at kombinationen af de to resulterer i en "levende sjæl".

Salomo sagde, at mennesker og dyr alle har ét åndedrag, og han havde ret. Om mennesker og lavere dyr, der blev ødelagt i syndfloden, læser vi: "Alt levende, som bevægede sig på jorden, både fugle og kvæg og vilde dyr og alle krybende dyr, som krybede på jorden, og alle mennesker, alle, som havde livsånde i næseborene, alt, hvad der var på det tørre land, døde. " 1 Mosebog 7:21,22

Da de usle skabninger lever ved hjælp af den samme "livsånde", som gør det muligt for mennesket at leve, er alle dyr også "levende sjæle", og dette er klart fastslået i Guds ord. Denne vigtige sandhed er skjult for den tilfældige læser af Bibelen på grund af inkonsekvens i oversættelsen. For eksempel står der i 1 Mosebog 1:24: "Gud sagde: Lad jorden frembringe levende væsener efter deres art, kvæg og krybende dyr og vilde dyr efter deres art, og det skete således."

I denne tekst er udtrykket "levende væsener" en oversættelse af nøjagtig de samme hebraiske ord, som er oversat med "levende sjæl" i 1 Mosebog 2:7, hvor der henvises til Adam – ordene " " "væsen" og "sjæl" er begge oversættelser af det hebraiske ord "*nephesh*". Kun fordi oversætterne bestræbte sig på at skabe en forskel mellem mennesker og dyr, hvilket Skriften ikke giver grundlag for, brugte de ordet "væsen", når der var tale om de lavere dyr, og "sjæl", når teksten henviste til mennesker. Ikke underligt, at Salomo skrev: "Som den ene dør, så dør den anden."

Da Adam døde, vendte hans krop tilbage til støvet – "Støv er du, og til støv skal du vende tilbage." (1 Mosebog 3:19). Den gudgivne ret til at leve, som blev virkeliggjort ved den ånde, som Gud blæste ind i hans næsebor, vendte tilbage til Gud. Tanken er klart udtrykt af Salomo, der i sin beskrivelse af, hvad der sker, når et menneske dør, skrev: "Da vender støvet tilbage til jorden, som det var, og ånden vender tilbage til Gud, som gav den." Prædikerens 12:7

Den enkle sandhed, der fremgår af denne tekst, er forvirrende for mange på grund af en misforståelse af ordet "ånd". Det er en oversættelse af et hebraisk ord, der blot betyder "åndedrag" eller, som i dette tilfælde, livets usynlige kraft. I sin prædiken på Mars-højen sagde Paulus, at i Gud

"lever vi, bevæger vi os og er vi til". Apostlenes Gerninger 17:28

Denne tekst antyder ikke engang i fjerneste grad, at når et menneske dør, er der en bevidst enhed, der undslipper fra kroppen og bliver taget op til Gud i himlen. Ordet "vender tilbage", der bruges i teksten, udelukker muligheden for en sådan fortolkning. Kroppen vender tilbage til støvet, fordi den kom fra støvet. Hvis "ånden" var en separat enhed, der vendte tilbage til Gud, ville det betyde, at den bevidste enhed tidligere boede hos Gud og fik lov til midlertidigt at komme til jorden for at bebo en menneskelig krop. Hvor urimelig en sådan konklusion ville være!

Hvor konsistent er Salomos definition af døden dog med de fakta, der fremgår af Bibelen om den menneskelige levende sjæl eller væsen? Når kroppen og åndedrættet vender tilbage til deres oprindelige kilder, efterlades mennesket, som om det aldrig havde eksisteret. Den levende sjæl eller væsen eksisterer ikke længere. Den er død, og døden er straffen for synd. Ezekiel 18:4 erklærer: "Den sjæl, der synder, skal dø."

Døden ændret til "søvn"

Fordi Gud har lovet at genoplive døde mennesker, omtaler Bibelen dem, der er døde, som "sovende". Denne vigtige sandhed i Bibelen fremhæves af Jesus i hans henvisning til Lazarus' død, Martha og Marias bror. Han sagde til sine disciple: " " "Vores ven Lazarus sover." Disciplene troede, at Jesus henviste til naturlig søvn, så han sagde klart til dem: "Lazarus er død." Johannes 11:11-14

Således fremlagde Jesus en af de grundlæggende læresætninger i Guds ord. Lazarus var død, men han "sov" også. Da Gud sagde til Adam, at ulydighed ville føre til døden – "Du skal helt sikkert dø" – henviste han til livets udslettelse. Denne udslettelse af livet ville have været permanent, hvis ikke Gud stadig elskede sine menneskelige skabninger og gav dem forløsning gennem sin elskede Søn, som blev Frelser og frelser fra døden. Johannes 3:16; 1 Timoteus 2:3-6

Jesus gav sit "kød", sin menneskelighed, for verdens liv. (Johannes 6:51). Dermed blev der truffet foranstaltninger til at ophæve den dødsdom, der var blevet afsagt over Adam og hans slægt. Og selv om alle fortsat dør, vil der på grund af den forløsning, som Kristus Jesus har skaffet os, ske en opvågnen

af de døde. Fordi de døde skal vækkes, bruger Bibelen udtrykket "søvn" om deres midlertidige fravær af liv.

De, der sover, er bevidstløse, og det samme gælder de døde. De ser intet, hører intet og ved intet. Bibelen siger: "De levende ved, at de skal dø, men de døde ved intet." (Prædiker 9:5). De, der sover, kan vækkes, og derfor kan og vil de, der "sover" i døden, vækkes. Som Jesus sagde om Lazarus: "Jeg går, for at vække ham fra søvnen." (Johannes 11:11). Så alle, der "sover" i døden, vil ved guddommelig kraft blive vækket om morgenen på jordens nye dag. Derfor læser vi: "Grædende kan vare en nat, men om morgenen kommer glæden." Salme 30:5

Martha trøstes

Jesus og den lille familie i Betania – Martha, Maria og Lazarus – var særlige venner. Da Lazarus blev syg, var Jesus og hans disciple i Galilæa, som lå et stykke vej fra Betania. Søstrene sendte bud til Jesus om Lazarus' sygdom, men han tog ikke straks til dem. Han ventede i to dage og meddelte derefter, at Lazarus var død og "sov", og at han ville "vække ham fra søvnen".

Martha gik ud for at møde Jesus, da han nærmede sig deres hjem. Hun skældte ham blidt ud og sagde: "Herre, hvis du havde været her, ville min bror ikke være død" (Johannes 11:21). Martha var knust, og det var en glimrende lejlighed for Jesus til at trøste hende, hvilket han også gjorde. Men hvilke beroligende ord sagde Mesteren til Martha i denne tid, hvor hun havde så stort behov for trøst? Sagde Jesus til hende, som det ofte er blevet sagt i lignende situationer: "Martha, din bror er ikke rigtig død, han har blot aflagt sin ydre skal, sin krop"? Sagde Jesus, at den virkelige Lazarus var mere levende end nogensinde? Sagde han til Martha, at det var meget sandsynligt, at Lazarus' "sjæl" svævede i nærheden? Sagde han: "Martha, der er ingen død"?

Nej, Jesus sagde intet af den slags. Jesus havde tidligere sagt til sine disciple: "Lazarus er død", og han ville ikke nu modsige denne sandhed ved at sige til Martha, at hendes bror var mere levende end nogensinde. Det, han sagde for at trøste Martha, var i overensstemmelse med hele Guds ord. Da han vidste, at Lazarus faktisk var død, sagde han til Martha: "Din bror skal opstå igen." vers 23

Hvis Lazarus nogensinde skulle leve igen, måtte han genopstå, og Jesus forsikrede hans søster om, at dette ville ske: "Din bror skal opstå igen." Martha var

ikke sikker på, hvad Jesus mente. Hun vidste, at Jesus havde vækket andre fra dødens søvn, og hun havde sagt til Jesus: "Hvad du end beder Gud om, vil Gud give dig," men hun var ikke sikker på, at Jesus på det tidspunkt ville bede Gud om at vække hendes bror fra dødens søvn. Så hun svarede: " " vers 22-24

Martha vidste, at der skulle komme en almindelig opstandelse af alle de døde, og at Lazarus da ville blive vækket fra døden. Hun kendte til løfterne i Det Gamle Testamente, og hun havde lyttet med ærbødighed og tro til Jesu lære, så hun vidste, at der var et herligt håb om opstandelse for hele menneskeheden.

Martha forstod også, at den almindelige opstandelse ville finde sted på "den sidste dag". Den sidste dag er ikke "dommedag", som mange har antaget. Ordet "dag" henviser i dette tilfælde til en æra eller tidsalder, den sidste tidsalder i Guds store plan for menneskehedens forløsning og frelse fra synd og død.

Der er forskellige tidsaldre i Guds frelsesplan. Før Jesu første komme var der patriarkalsk tidsalder og også den jødiske tidsalder. Siden Kristi første komme har der været evangelietiden. Dette har været forberedende tidsaldre, hvor Gud har udvalgt

og forberedt dem, der skulle samarbejde med Jesus i den sidste tidsalder i Guds plan, den sidste dag, den periode, hvor Guds plan vil nå sin fuldendelse i de dødes opvækkelse og genoprettelsen af det perfekte liv for alle, der da vil tro og adlyde lovene i Kristi rige.

Martha vidste om denne sidste tidsalder, eller sidste dag, i Guds plan, og hun vidste, at hendes bror og alle, der var døde, da ville blive vækket fra dødens søvn. Men Martha vidste ikke, om det var det, Jesus mente, da han sagde: "Din bror skal opstå igen." Jesus forklarede hende heller ikke direkte, hvad hans umiddelbare hensigter var. I stedet svarede han: "Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, selv om han dør, og den, der lever og tror på mig, skal aldrig dø." (vers 25,26). Martha havde udtrykt tro på den generelle opstandelse på den sidste dag. Nu forklarede Jesus, at han var "opstandelsen og livet", den, der ville vække de døde på den sidste dag og give evigt liv til alle, der da troede på ham.

I dette svar til Martha nævner Jesus to grupper af mennesker, der modtager liv gennem ham. Først er der dem, der tror nu, men alligevel dør. Dem, forsikrede han Martha, ville han vække fra de døde. Og så er der dem, der, når de vækkes i

opstandelsen, tror på ham. Dem, sagde han, ville aldrig dø igen. vers 25,26

Efter at have forsikret Martha om, at både de troende og de vantro ville opstå fra de døde, spurgte Jesus hende: "Tror du det?" Martha svarede: "Ja, Herre, jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn" (vers 26, 27). Martha forstod, og med rette, at Kristus, eller den lovede Messias, ville blive sendt til verden for at frelse menneskeheden fra døden, og at dette ville ske gennem en opvågnen af dem, der "sover" i døden. Hun troede, at Jesus var den lovede Messias, den Kristus, der skulle komme, og at i ham var opstandelsens kraft.

Lazarus vækkes

Efter at Martha således havde bekendt sin tro på Jesus som Messias og på hans evne til at genoplive de døde, vendte hun tilbage til sit hjem og bad Maria om at gå med hende for at møde Jesus, hvilket hun gjorde. Ligesom Martha sagde Maria til Mesteren: "Hvis du havde været her, ville min bror ikke være død." (vers 32). Jesus blev rørt af denne scene af sorg og stort tab, og sammen med de andre græd han også. Derefter bad han om at blive ført til graven, hvor Lazarus var begravet.

Da Jesus stod ved graven, bad han om, at stenen foran indgangen blev rullet væk. Da protesterede Martha. Hun havde tidligere bekendt sin tro på, at Jesus kunne genoplive hendes bror, men nu var hun i tvivl og sagde til Jesus: "Herre, han lugter allerede, for han har været død i fire dage" (vers 39). Men for Jesus gjorde det ingen forskel. Han var ved at demonstrere, hvad der i sidste ende ville blive opnået ved guddommelig kraft for alle, der er døde, og hvor guddommelig kraft virker, gør det ingen forskel, om en person har været død i fire dage eller i tusinder af år; livet kan genopstå. Den, der skabte livet i første omgang, er i høj grad i stand til at genopstå livet.

Da Jesus stod foran den åbne grav, råbte han efter en passende bøn med høj røst: "Lazarus, kom frem!" (vers 43). Det er interessant at bemærke, hvad beretningen ikke siger. Den siger ikke om Lazarus, at han, der var gået til himmelen, vendte tilbage. Lazarus var ikke gået til himlen. Der står ikke, at han, der var gået til skærsilden, vendte tilbage. Der står ikke, at han, der var gået til en afgrund af evig tortur, blev befriet fra pinslerne. Der findes ingen afgrund af evig tortur.

Beretningen siger, at da Jesus råbte: "Lazarus, kom frem ... kom den, der var død, frem." Jesus havde sagt,

at Lazarus var død. Nu var den døde Lazarus blevet vækket fra dødens søvn. Befriet fra sine ligklæder blandede Lazarus sig og omgikkes sin familie og sine venner, som han havde gjort før. Genoplivet var han hverken et spøgelse eller et genfærd. Han var den samme Lazarus som før. Han var glad for at være i live igen, og hans familie var glad for at have ham tilbage.

"Undrer jer ikke"

Ved en tidligere lejlighed, da Jesus talte om de dødes opstandelse, sagde han: "Undrer jer ikke over dette, for den time kommer, hvor alle, der er i gravene, skal høre hans røst og komme frem, de, der har gjort det gode, til livets opstandelse, og de, der har gjort det onde, til dommens opstandelse." Johannes 5:28,29. Her forsikres vi om, at ligesom Lazarus blev kaldt ud af graven, så vil alle de døde blive kaldt ud på tidspunktet for den almindelige opstandelse.

Vi bemærker, at Jesus her også taler om to generelle klasser i opstandelsen – dem, der har gjort godt, og dem, der har gjort ondt eller undladt at gøre godt. De, der har gjort godt, omtales i vers 24 som de troende i den nuværende tidsalder. Om disse siges det, at de har evigt liv, og ikke skal komme til dom. Det betyder, at troende på grundlag af deres tro ikke

længere er dømt til døden, men er sikret evigt liv i opstandelsen. Disse vil ikke komme til dom i fremtiden, for de består deres prøve i det nuværende liv.

Det er dem, der har gjort "godt" ved at tro og følge trofast i Jesu fodspor, som viser sig værdige til at blive kaldet ud af døden til en opstandelse til "livet". Men dem, der ikke har vist sig værdige, vækkes fra døden og kommer til dom, for deres opvågningen vil finde sted under verdens tusindårige dommedag. Apostlenes Gerninger 17:31; 2 Peter 3:8; Åbenbaringen 20:6

Det græske ord her er "*krisis*" og oversættes med "dom". Alle, der ikke nu viser sig værdige til livet, vil stå over for en krise, når de vækkes fra dødens søvn. De vil naturligvis da blive fuldt oplyst om de spørgsmål, der er involveret, og de vil få mulighed for, på grundlag af fuld forståelse, at acceptere den livsgave, der er skabt for dem gennem Kristus, og at adlyde lovene i Kristi rige, som da vil have kontrol over alle menneskers anliggender. Hvis de accepterer og adlyder, vil de blive genoprettet til det perfekte menneskeliv og leve evigt. Dette vil være deres fulde opstandelse. Hvis de ikke accepterer og adlyder, vil de blive sendt tilbage til døden. Peter

sagde om den tid, at de, der ikke adlyder, "skal udryddes af folket". Apostlenes Gerninger 3:23

De troende i denne tidsalder, som har vist sig værdige til at leve og regere med Kristus, vil komme frem i opstandelsen til "herlighed og ære og udødelighed" (Romerne 2:7). Udødelighed er således ikke en iboende egenskab hos mennesket, men en herlig belønning, der tilbydes dem, der er villige til at lide og dø med Jesus, for at de kan leve og regere med ham. Som medarvinger med Jesus i hans rige vil disse også være meddommere med ham i den kommende dommedag. 1 Korintherbrev 6:2,3; Åbenbaringen 3:21; 5:10

Derefter vil den vantro verden få mulighed for at tro, idet de døde vil blive vækket fra døden, for at de kan få denne mulighed. De, der da tror, vil blive genoprettet til den fuldkommenhed af menneskelig natur, som Adam mistede, da han overtrådte Guds lov og blev dømt til døden, og de vil leve på jorden som mennesker for evigt. Åbenbaringen 21:4

Hvilken lykkelig fuldendelse af den guddommelige plan dette vil være, for det betyder, at syndens og dødens herredømme, som blev indført ved Adam's overtrædelse i Edens have, ikke skal vare evigt, og at alle, der er døde i denne lange periode med gråd,

skal vækkes og få en individuel mulighed for at adlyde Guds love og leve evigt.

Skriften siger, at "Gud elskede verden så meget, at han gav sin enbårne Søn, for at enhver, der tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv ." (Johannes 3:16). Men for at tro på ham må de modtage en klar viden om ham, og dette vil de modtage på den kommende domsdag, når de vækkes fra døden. Dette er et herligt håb for menneskeheden, og Guds profet David fremstiller det symbolsk og smukt. Vi citerer:

"Sig blandt hedningerne, at Herren regerer: også verden skal grundfæstes, så den ikke kan rystes; han skal dømme folkeslagene retfærdigt. Lad himlene juble og jorden glæde sig, lad havet bruse og alt, hvad det rummer. Lad marken juble og alt, hvad der er på den, så skal alle skovens træer juble for Herren ... for han kommer for at dømme jorden, han skal dømme verden med retfærdighed og folkeslagene med sin sandhed." Salme 96:10-13

Der er sandelig liv efter døden, for ved guddommelig kraft vil de døde blive genoplivet. Dette er det store håb, som Guds ord giver os (). Det er håbet om de dødes opstandelse.